

чалъ той само ония, които отивали при него безъ нужда.

Въ сѣщата околия живѣлъ единъ селянинъ съ прѣкоръ „Юмрукъ“. Той не билъ богатъ, но не се нуждаялъ отъ нищо: всѣкога билъ нахраненъ, облѣченъ и обутъ скромно. *Юмрукътъ* знаелъ, че всички сиромаси въ селото отиватъ за помощъ при магесника и никой не се връща празенъ, а сѣ ще се върне съ нѣщичко. Нѣкои отъ тѣхъ по нѣколко пѣти ходили при него, но все си оставали сиромаси. Веднажъ и той поискалъ да узнае що раздава магесникътъ, та повикалъ единъ сиромасъ и го попиталъ:

— Какво ви дава този магесникъ, като ходите толкова начесто при него?

— Всичко — храна, облѣкло, обща и др. отговорилъ сиромасътъ.

— Тогава защо не станете и вие като него богати?

— Защото ни дава по малко нѣщо отъ онова, което е нужно да поддържаеме живота си. Ако ни дава по много нѣща, казва той, щѣли сме да станемъ лѣниви, нѣмало да работимъ и щѣли сме да се надѣваме всѣкога на чужда помощъ.

— Наистина чуденъ простакъ билъ той, казалъ Юмрукътъ!

Намислилъ веднажъ и той да отиде при него да види съ що ще го надари. Каквото и да ми даде, сѣ ще го употребя за полза на дома си, защото кѣща отъ имотъ не се събаря, си казалъ той. Па освѣнъ това на челото ми не е написано богатъ ли съмъ или сиромасъ. за туй не ще ме върне празенъ. Ако ли пѣкъ ме намѣри недостоенъ за милостиня, тогава ще употребя нѣкоя хитрость.

Станалъ една сутрина рано, облѣкълъ се въ